

Νέα Σελήνη Παρθένου

Λονδίνο, 14 Σεπτεμβρίου 2023

Νέα Σελήνη Παρθένου

Dermot Carroll

Καλησπέρα σε όλους και καλώς ήρθατε στη συνάντηση διαλογισμού για τη Νέα Σελήνη στην Παρθένο.

Σε ένα δοκίμιο με τίτλο *Διδασκαλία για τη σοφία*, ο Αμερικανός καθηγητής ψυχολογίας Tobin Hart (Τόμπιν Χαρτ), θυμάται μια ιστορία που του διηγήθηκε ένας καθηγητής του κολεγίου του, σχετικά με μια σχολική εκδρομή που έκανε στο Πανεπιστήμιο Πρίνστον όταν ήταν μικρό παιδί. Εκεί η τάξη του άκουσε παρουσιάσεις από διακεκριμένους φυσικούς. Μετά από μία διάλεξη ένα νεαρό κορίτσι σήκωσε το χέρι του και ρώτησε την ομάδα των τριών επιστημόνων τι πιστεύουν για τα φαντάσματα. Οι δύο από αυτούς απέρριψαν την ιδέα, επικαλούμενοι την έλλειψη αδιάσειστων επιστημονικών στοιχείων. Ο τρίτος όμως είπε ότι πρόκειται για ένα "συναρπαστικό ερώτημα" και ότι είναι απαραίτητο να βρει κανείς "τα δικά του απαιτούμενα στοιχεία προτού αποδεχτεί ή απορρίψει κάποια πιθανότητα". Η σοφία αυτής της απάντησης άγγιξε βαθιά ένα νεαρό αγόρι οδηγώντας το να ανοίξει την οπτική του στο "μυστήριο" και "τη δυνατότητα όλων των πραγμάτων", καθώς και "στην ευθύνη του καθενός να τα ανακαλύψει μόνος του", ποιότητες που αργότερα θα ενέπνεαν και τους δικούς του φοιτητές. Ο επιστήμονας του οποίου η απάντηση εκείνη την ημέρα πυροδότησε μια αλυσιδωτή αντίδραση έρευνας σε έναν εκκολαπτόμενο καθηγητή κολεγίου ήταν ο Ρόμπερτ Οπενχάιμερ, γνωστός στον κόσμο ως ο πατέρας της ατομικής βόμβας.

Η ζωή και το έργο του Οπενχάιμερ είναι ένα αρκετά επίκαιρο θέμα συζήτησης αυτές τις μέρες, λόγω της ταινίας του Κρίστοφερ Νόλαν για το Σχέδιο Μανχάταν. Το έργο του στο Λος Άλαμος στις αρχές της δεκαετίας του 1940 αποκάλυψε στην ανθρωπότητα μια επί μακρόν συγκαλυμμένη αλήθεια, η οποία είναι εξίσου τρομακτική όσο και καταπληκτική. Με αυτό το γεγονός, τέθηκε μπροστά στα μάτια όλων η δυνατότητα μιας αφάνταστης καταστροφής ή η προοπτική μιας αφάνταστης δημιουργίας. Ίσως ήταν καιρός να αποκαλυφθεί αυτή η αλήθεια, ίσως ήταν πρόωρο, ίσως θα μπορούσε να είχε πραγματοποιηθεί με διαφορετικό τρόπο ή και καθόλου. Τα ερωτήματα και οι διαμάχες θα στοιχειώνουν τα επιτεύγματα του Οπενχάιμερ και της ομάδας του για πολύ καιρό ακόμη – με τους ίδιους να στοιχειώνονται από αυτά πολύ περισσότερο.

Η Αλίκη Μπέιλι γράφει ότι ο συμβολισμός της Παρθένου είναι να "προστατεύει", να "γαλουχεί" και τελικά να "αποκαλύπτει". Για τους σπουδαστές της προαιώνιας σοφίας, η έρευνα της οποίας μας οδηγεί στους εσωτερικούς κόσμους όπου σταδιακά

αποκαλύπτονται νέες πραγματικότητες, ο στοχασμός πάνω στις εμπειρίες των αρχικών πρωτοπόρων της πυρηνικής σχάσης μπορεί να φέρει κάποιες χρήσιμες ιδέες. Διότι, καθώς αυτοί οι επιστήμονες κοιτάζαν πίσω από το πέπλο για να δουν αυτό που λίγοι άλλοι μπορούσαν να δουν, καθώς ανέπτυσσαν μεθόδους και μηχανισμούς εργασίας με το αόρατο και καθώς οι συνέπειες των ανακαλύψεών τους άρχισαν να τους αποκαλύπτονται, πολλοί από αυτούς επιχείρησαν να δοκιμάσουν αυτή τη νέα γνώση με την παρουσία της σοφίας. Γιατί η Σοφία, σύμφωνα με τον Θιβετανό, "είναι η φωτισμένη εφαρμογή της γνώσης μέσω της Αγάπης στις υποθέσεις των ανθρώπων".

Ας πάρουμε για παράδειγμα τον Leo Szilard (Λέο Ζίλαρντ), τον πρώτο που επινόησε μια μέθοδο για την επίτευξη μιας πυρηνικής αλυσιδωτής αντίδρασης και του οποίου την ιστορία αφηγείται το BBC στο podcast *The Bomb*. Ως Εβραίος φυσικός στη Γερμανία, ο Ζίλαρντ είχε τρομοκρατηθεί από αυτό που θα έκαναν οι Ναζί αν κατάφεραν να πραγματοποιήσουν μια επιτυχημένη αλυσιδωτή αντίδραση. Αφού διέφυγε από τη Γερμανία εργάστηκε ακούραστα και αποφασισμένα να πείσει πλήθος σκεπτικιστών να του δώσουν την ευκαιρία να δοκιμάσει τη μέθοδό του, ώστε αυτή να περάσει στα χέρια των συμμαχικών δυνάμεων. Και όταν τελικά πέτυχε το σκοπό του και το πείραμά του στέφθηκε με επιτυχία, συνειδητοποίησε ότι μια τέτοια τεχνολογία στα χέρια οποιουδήποτε στρατιωτικού αποτελούσε μια τρομακτική προοπτική. Πραγματοποίησε τότε μια απέλπιδα και καταδικασμένη προσπάθεια να αποτρέψει την κατασκευή και την κυκλοφορία μιας πυρηνικής βόμβας.

Αυτό που παρατηρούμε στον Ζίλαρντ είναι μια συνεχής κίνηση μεταξύ των ικανοτήτων του ανώτερου και του κατώτερου νου, μεταξύ της γνώσης και της σοφίας. Βλέπουμε να τον οδηγεί η ενόρασή του να οραματίζεται λαμπρές ιδέες, όπως και τον βλέπουμε να μετατρέπει αυτές τις ιδέες σε πρακτικά πειράματα, καλλιεργώντας τις για να εκδηλωθούν στη μορφή που περιείχε το όραμα. Στη συνέχεια, τον βλέπουμε να διερευνά αυτή τη νέα γνώση, και πάλι με τις ανώτερες ικανότητές του, ρίχνοντας πάνω της το φως της σοφίας και αποκαλύπτοντας την πλήρη έκταση των δυνατοτήτων της. Αυτή η μια μπρος και μια πίσω χορευτική κίνηση μεταξύ του ανώτερου και του κατώτερου νου, τόσο εμφανής στον Ζίλαρντ, αποτυπώνεται επίσης στις σχέσεις μεταξύ επιστημόνων, στρατιωτικών, διπλωματών και πολιτικών στο κατώφλι της ατομικής εποχής. Ο ίδιος αυτός χορός είναι επίσης χαρακτηριστικός στις ζωές των ζηλωτών που εργάζονται στα πλαίσια μιας εσωτερικής σχολής εκδηλώνοντας τις ποιότητες και τις μορφές μιας νέας εποχής.

Για τους εργάτες του απόκρυφου, η μεγάλη πρόκληση της επερχόμενης εποχής είναι να εισχωρήσουν πίσω από το πέπλο, να προσπαθήσουν να προσδιορίσουν και να κατανοήσουν τι κρύβεται εκεί, να καλλιεργήσουν αυτές τις ποιότητες και να τις αναδείξουν προς όφελος όλων των βασιλείων της γης. Η αποκάλυψη έρχεται με πολλές μορφές και σε ποικίλα επίπεδα. Αυτό που αποκαλύπτεται στη μάζα της ανθρωπότητας είναι διαφορετικό από αυτό που παρέχεται στους άνδρες και τις γυναίκες καλής θέλησης. Αυτό που βλέπει ο υποψήφιος είναι μικρότερο από του μαθητή, του μαθητή πολύ μικρότερο από του μυημένου και ούτω καθεξής. Ο καθένας μας έχει την ευθύνη να ανακαλύψει το μερίδιό του στο σχέδιο και την ευθύνη να αποκρύψει ή να αποκαλύψει και

επομένως χρειαζόμαστε τη σοφία για να διακρίνουμε τι είναι το πλέον ενδεδειγμένο σε κάθε περίπτωση.

Στα πλαίσια της επικρατούσας ακαδημαϊκής κοινότητας, η διερεύνηση της σοφίας έχει αποφέρει κάποιες χρήσιμες ιδέες. Ο John Meecham (Τζον Μίτσαμ) γράφει ότι «η ουσία της σοφίας έγκειται στο να διατηρούμε τη στάση ότι "η γνώση είναι παραπλανητική"». Πολλοί, ωστόσο, εξακολουθούν να συγχέουν τη γνώση με τη σοφία. Καθώς ο κόσμος κατακλύζεται ολοένα και περισσότερο από πληροφορίες και οι άνθρωποι γίνονται καλύτεροι γνώστες, η διάκριση μεταξύ γνώσης και σοφίας χρειάζεται να τονιστεί περισσότερο. Θα βρισκόμασταν στη σημερινή μας δυσχερή θέση εν όψει του ρόλου της τεχνητής νοημοσύνης, αν αυτή η συνείδηση υπήρχε στους πολλούς; Τελικά, όπως επισημαίνει ο Tobin Hart (Τόμπιν Χαρτ), *"σοφία είναι η ικανότητα να χρησιμοποιούμε τη γνώση με σύνεση"*.

Για τον σπουδαστή του εσωτερισμού αυτές είναι σημαντικές διαπιστώσεις. Το έργο μας μας καλεί να συμβάλουμε στην εξέλιξη της συνείδησης. Εργαζόμενοι με σύνεση θα πρέπει να έχουμε επίγνωση ότι η γνώση που αποκτούμε μπορεί να έχει ανακρίβειες, κάτι που ο Θιβετανός μας υπενθυμίζει με τη δήλωση που υπάρχει στην αρχή των βιβλίων του. Συνεπώς, δεν πρέπει να προσκολληθούμε ή να εμπλακούμε υπερβολικά σε πρακτικές, έννοιες ή ιδέες. Επίσης, θα πρέπει να μάθουμε να επιφέρουμε ηρεμία στο συναισθηματικό μας σώμα. Υπάρχουν φορές που τόσο μας συναρπάζουν οι ιδέες που μας έρχονται, ώστε νιώθουμε την ανάγκη να τις ξεφουρνίσουμε. Όπως, όμως, μας θυμίζει στο τραγούδι του ο Έλβις, *"λένε οι σοφοί πως μόνο οι τρελοί εφορμούν"* (*"wise men say, only fools rush in"*) και, κατά συνέπεια, πρέπει να μάθουμε να δημιουργούμε ένα κενό μεταξύ των ιδεών μας και των πράξεών μας.

Για τον αποκρυφιστή, η σοφία είναι ο γεφυρωτικός παράγοντας μεταξύ ιδεών και πράξεων, μεταξύ της αιθερικής μας πραγματικότητας και της φυσικής μας εμπειρίας, επιτρέποντάς μας να ζούμε στον κόσμο χωρίς, ταυτόχρονα, να ανήκουμε στον κόσμο. Η καλλιέργειά της μας επιτρέπει να λειτουργούμε ως αποτελεσματικός καθαρτήριος οίκος για τις αναδυόμενες μορφές, προστατεύοντας εκείνες των οποίων η αποκάλυψη θα προκαλούσε οπισθοδρόμηση, καλλιεργώντας άλλες μέχρι το σημείο όπου είναι έτοιμες να αποκαλυφθούν και τελικά αποκαλύπτοντας εκείνες που θα κάνουν το μεγαλύτερο καλό για τα βασίλεια του κόσμου. Σε αυτή την προσπάθεια μπορούμε να μάθουμε πολλά αναλογιζόμενοι τις θυελλώδεις εμπειρίες των σπουδαίων διανοιών που πρώτοι εισχώρησαν στον υποατομικό κόσμο.

Ας περάσουμε τώρα στον διαλογισμό για να ενισχύσουμε τα χέρια του νέου ομίλου εξυπηρετητών του κόσμου.

Βιβλιογραφία

Αλίκη Μπέλι (1951) *"Εσωτερική Αστρολογία"* London. Lucis Press..

Αλίκη Μπέλι (1957) *"Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας"* London. Lucis Press..

